

166. Bruden.

E *H7*
 Häs - tar frus - ta, bjäll - ror kling - a,
E
 Gäs - ter kom - ma. Bru - den står myr - ten prydd men
H7 *E*
 blek som dö - den, blek som gra - vens väl - nåd går.

2. En hon älskar, den hon får ej.
En hon hatar, ingen mer.
Han skall nu bli hennes make,
Honom nu hon handen ger.
3. Lovar honom troget älska.
Varför skall hon ljuga så?
Huru kan väl munnen tala
Ord som hjärtat ej förstår.
4. Far och mor de ha så velat.
Nu hon lögnen har sagt ut,
Avgrundstanken av en ängel,
Som ej fallen var förut.
5. Dansen går i yra ringar,
Varje kind i blommor står.
Endast bruden är som drivan
Snar uti för tidig vår.
6. Men då träder fram en yngling,
Bjuder bruden upp till dans.
Då få hennes kinder färger,
Rosens rodnad, liljans glans.
7. »Denna gången är den sista,
Lindar jag kring dig min arm.
Våra hjärtan måste skiljas,
Fast vår kärlek är så varm.»
8. Dansen slutar, händer tryckas,
Oga djupt i öga ser.
Djupt, ty nu är sista gången,
Sådant får ej hända mer.
9. Vår och sommar äro flydda,
Hösten hopat gula blad.
Kring de gamla gråa husen,
Husen i de dödads stad.
10. Inom kyrkogårdens murar
Bruden flyttat har helt nyss.
Hennes läppar voro torra,
Kall men ljuv var dödens kyss.